

Τα αποτελέσματα της 25ης Ιανουαρίου δημιούργησε νέους συσχετισμούς και νέα πολιτικά δεδομένα, βάζοντας την χώρα και την ταξική πάλη σε μια νέα φάση. Η πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ(και η ενίσχυση όλης της Αριστεράς) και η βαριά ήττα των δυνάμεων που εφάρμοσαν τις μνημονιακές πολιτικές(ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ, ΔΗΜΑΡ, Γ.Παπανδρέου), αποτυπώνουν την λαϊκή θέληση για άλλη πολιτική κόντρα στις μνημονιακές πολιτικές. Το θετικό ρεύμα να φύγουν αυτοί, ταυτόχρονα συμβάδιζε με την μη κατανόηση αλλά και τις ψευδαισθήσεις(που δημιούργησε και ο ΣΥΡΙΖΑ) για τις απαιτούμενες συγκρούσεις και ρήξεις με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς(ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ) και το ελληνικό κεφάλαιο.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τις μέχρι τώρα δηλώσεις της, κινείται μέσα στο εγχώριο και διεθνές αστικό πλαίσιο διαχείρισης(αναγνώριση χρέους, αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, νέο πρόγραμμα δανεισμού, πάση θυσία σε Ευρώ-ΕΕ). Ταυτόχρονα πιστεύει πως μπορεί να διαπραγματευτεί, σεβόμενη τους βασικούς άξονες του πλαισίου, για μια άλλη πολιτική χωρίς λιτότητα. Στην προσπάθεια της αυτή προσπαθεί να αξιοποιήσει της αντιθέσεις μεταξύ αμερικάνικου και ευρωπαϊκού κεφαλαίου, που όμως δεν μπορούν να βοηθήσουν σε μια φιλολαϊκή διέξοδο από την κρίση. Η στάση αυτή της Κυβέρνησης οξύνει τον φόβο και την σύγχυση στο λαό σε αντίθεση με τις πρώτες μέρες όπου διάφορες εξαγγελίες και κινήσεις, κυρίως συμβολικού πολιτικού χαρακτήρα, έδιναν ελπίδα σε έναν κόσμο ότι μπορεί να υπάρξει μια άλλη πολιτική που θα βελτιώνει την κατάσταση του.

Παρά την αναγνώριση του διεθνούς και εγχώριου πλαισίου από την Κυβέρνηση και τις κάποιες σοβαρές υποχωρήσεις της από το ήπιο πρόγραμμά της, η Ε.Ε και η ΕΚΤ, οι διεθνείς ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας και εθνικής ανεξαρτησίας, απειλώντας πως θα προκαλέσουν πιστωτικό γεγονός, αν η Κυβέρνηση δεν συνεχίσει να κινείται στις ράγες της μνημονιακής πολιτικής αλλά και δείχνοντας το πραγματικό τους πρόσωπο ως μηχανισμοί του πολυεθνικού κεφαλαίου, ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς.

Απέναντι σε αυτούς τους εκβιασμούς, η συγκέντρωση της Πέμπτης ήταν μια πρώτη δειλή, αυθόρμητη απάντηση. Στην αυθόρμητη κινητοποίηση συνυπήρξαν συνειδητές-ημισυνειδητές απόψεις ρήξης με της κυρίαρχες δυνάμεις και πολιτικές αλλά και ψευδαισθήσεις για μια καλή διαπραγμάτευση χωρίς ρήξεις και με έντονη φιλοκυβερνητική λογική.

Ο πρώτος εύκολος δρόμος για την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά θα ήταν να απολαύσει στην γωνία την καθαρότητα της, κουνώντας το δάχτυλο στο λαό για τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες του. Μη αναγνωρίζοντας το θετικό της αντίδρασης απέναντι στους διεθνείς εκβιασμούς και παραιτούμενη από την προσπάθεια να μετασχηματίσει αυτή την πρωτόλεια άρνηση σε ανώτερες και βαθύτερες συγκρούσεις. Και ο δεύτερος θα ήταν να «στηρίζει τη διαπραγμάτευση» της κυβέρνησης δίνοντας απλώς αριστερές συμβουλές ή, ακόμη χειρότερα, να συμβάλει στο να χάσει το λαϊκό κίνημα την ανεξαρτησία του και να μετατραπεί σε «ατού» της κυβέρνησης σε αυτές τις διαπραγματεύσεις.

Όμως και οι 2 αυτές στάσεις θα ήταν καταστροφικές.

Η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά τώρα που φαίνεται περισσότερο από ποτέ ότι η ΕΕ είναι φυλακή των λαών και δεν αλλάζει, θα πρέπει βοηθήσει τον ελληνικό λαό να ορθώσει το ανάστημά του, να υπερβεί την υποταγή και τις υποχωρήσεις της κυβέρνησης, να θέσει τους δικούς του όρους απέναντι στην

ΕΕ και την κυβέρνηση.

Με βάση αυτή την λογική, θα πρέπει να συμβάλει στην συγκρότηση μιας ανεξάρτητης προγραμματικής εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης του μαζικού κινήματος, μέσω από την κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων, προβάλλοντας στην συγκεκριμένη συγκυρία τους εξής κόμβους:

- Δεν εκβιαζόμαστε, δεν τρομοκρατούμαστε από ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ
- Κατάργηση των Μνημονίων και όλων των εφαρμοστικών νόμων
- Δεν αναγνωρίζουμε το χρέος σας-Παύση πληρωμών-Μονομερής Διαγραφή του
- Εξω η ΤΡΟΙΚΑ, δεν θυσιάζουμε τις ζωές μας για το ευρώ, ο λαός μπορεί και πρέπει να ζήσει ελεύθερα κόντρα στις πολιτικές της ΕΕ.
- Άμεση υλοποίηση των φιλολαϊκών προεκλογικών εξαγγελιών της κυβέρνησης και εμβάθυνσή τους, υλοποίηση των αιτημάτων του μαζικού κινήματος

Αυτά τα αιτήματα επικοινωνούν με την πλατιά λαϊκή συνείδηση, προσπαθούν να την μετασχηματίσουν σε μεγαλύτερες ρήξης και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Αποτελούν αιτήματα που οδηγούν έμπρακτα σε έξοδο από Ευρώ-ΕΕ. Ταυτόχρονα η αντικαπιταλιστική αριστερά θα πρέπει να προβάλει το συνολικό της μεταβατικό-αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Με βάση το παραπάνω πρόγραμμα θα πρέπει να παρθούν συγκεκριμένες πολιτικές και κινηματικές πρωτοβουλίες.

- Συσπείρωση και συντονισμός όλων των αγωνιζόμενων πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων. Υπάρχουν οι θετικές εμπειρίες από την συλλογικότητα «Δεν Χρωστάμε-Δεν Πουλάμε-Δεν Πληρώνουμε»
- Άμεσο κάλεσμα για κινητοποίηση στις μεγάλες πόλεις.
- Προσπάθεια συγκρότησης κέντρου αγώνα σε όλες τις μεγάλες πλατείες, με συνεχείς κινητοποιήσεις
- Διεθνιστικό κάλεσμα στις λαούς της Ευρώπης, σε κινήματα και οργανώσεις για κοινές ημέρες δράσεις ενάντια στους εκβιασμούς της ΕΕ. Με κεντρικά συνθήματα: Δεν εκβιαζόμαστε από την ΕΕ-Κατάργηση των Μνημονίων-Δεν αναγνωρίζουμε τα χρέη σας-Καμία θυσία για το ευρώ.

Τα τελευταία χρόνια φαίνεται να διαμορφώνεται, κυρίως με βάση την επιδείνωση της κατάστασης και, τις γενικότερες πολιτικές εμπειρίες και αντιφάσεις του, ένα μειοψηφικό εν δυνάμει ανατρεπτικό ρεύμα, που αδυνατεί ακόμη να αναχαιτίσει την αστική πολιτική, να δημιουργεί ρήγματα και να συγκροτείται σε ανώτερο πολιτικό-οργανωτικό βαθμό. Βρισκόμαστε όμως σε μια αντίστροφη πορεία προς την άλλη κατεύθυνση, όπου οι τάσεις χειραφέτησης παρουσιάζουν ανώτερη δυνατότητα με παλιότερα, να εμφανιστούν ως ηγεμονεύουσα δύναμη, υπερφαλαγγίζοντας τις διάφορες παραλλαγές των τάσεων υποταγής και συμβιβασμού.

Όλα δείχνουν πως μπαίνουμε σε μια νέα ιστορική φάση όπου η δομική κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού βαθαίνει οδηγώντας σε όξυνση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων αλλά και των ταξικών αντιθέσεων. Φαίνεται ότι στο κοντινό μέλλον θα οδηγηθούμε σε οξύτατες κοινωνικές συγκρούσεις, σε νέες επαναστατικές αλλά και αντιεπαναστατικές καταστάσεις που αντικειμενικά διαμορφώνονται ήδη στα σπέρματα της κρίσης αλλά οι εξέλιξη τους θα κριθούν από την παρέμβαση του υποκειμενικού παράγοντα. Για αυτό σήμερα είναι απαραίτητη η συσπείρωση όλων των ανατρεπτικών δυνάμεων σε ένα μεγάλο αντικαπιταλιστικό-ανατρεπτικό μέτωπο και των δυνάμεων κομμουνιστικής αναφοράς σε ένα σύγχρονο κόμμα της εποχής μας.

«Την “ηθική των αφεντικών” την αντιπάθησα όσο και την “ηθική των δούλων”. Μια τρίτη ηθική έβλεπα να διαμορφώνεται μέσα μου: Δίνε το χέρι σου σε όποιον σηκώνεται» Μ. Γκόρκι